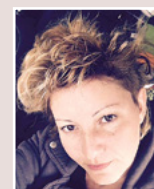

ליאורה סלוצקי

מורה לחיים

ריאיון עם ליאורה סלוצקי -
רקדנית, מדריכה, שדרנית,
סקיפרית ו...חברה

חלי לבנה

א מא שלי נהגה לעמוד בפתח דלת החדר בבית היתומים "אומנה" ששהיתי בו, מביטה בי ובוכה. אמא לא יכולה היתה להיכנס לחדר, להתקרב אליי, להרים אותי אל בין זרועותיה ולחבק. אמא לא יכולה היתה להריח את ריח גופי הקטן והצנום. אמא לא פגשה את לחיי בשפתותיה ולא נשקה לי. ואני הייתי בסך הכל תינוקת בת שנה. אבל היא לא אחזה בי...כי לאמא היתה שחפת...

כך החלו חייה בארץ ישראל של ליאורה סלוצקי, בתם של **טוליצי'קה ויעקב אורי ליכט**.

ליאורה נולדה בחודש מאי 1950. אביה, יעקב אורי, עלה לישראל בשנת 1936 והשתכן בנווה שאנן בחיפה, יחד עם סבתו **בוביצ'ה ודודיו**. הם היו ממקימי שכונת נווה שאנן.

מעט לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה, הפצירה בו הסבתא ואמרה לו: "סע לפולין וקח לך לאשה את טוליצי'קה, בת דודתך. אני רוצה שתתחתן איתה נישואים פיקטיביים, כדי שגם היא תוכל לעלות לישראל. המלחמה בפתח וכדאי להזדרז. וכך היה. אבי נשא לאישה את אימי, ושניהם עלו יחד בחזרה לישראל.

למזלם, הם הצליחו לברוח מפולין ממש ברגע שפרצה מלחמת העולם השנייה. כשהם עלו לאוניה, בעודם על הסיפון, שמעו את קולות הפגזים שירו הגרמנים שהגיעו לכבוש את פולין. אלה היו נישואים פיקטיביים, ואבי יצא עם נשים אחרות, כי עדיין לא היתה בין אמא לאבא מחוייבות רגשית. אך עם הזמן, שניהם התאהבו. אמא נכנסה להריון בשנת 1949 ונשאה אותי ברחמה, אך בהמשך חלתה בשחפת.

ההריון היה קשה מאוד, ותמיד היו סיפורים שאמא כמעט נפטרה במהלך הלידה. אבל אני ידעתי שהיתה לה את המחלה הנוראית הזו רק כשהגעתי לגיל 30. אצל הפולנים לא מספרים שום דבר. ממעטים מאוד במתן מידע.

ברחוב חניתה בנווה שאנן, היה בית יתומים שקראו לו: "אומנה". לקחו אותי הישר מבית החולים המקומי לבית היתומים, מכיוון שאמא לא יכלה לטפל בי ואבא היה חייב לעבוד.

שהיתי כשנה ב"אומנה" ומי שטיפלה בי הייתה בחורה בשם **נירה**. על אמא שלי אסרו להתקרב אליי בגלל המחלה המתמשכת, והיחיד שנכנס פנימה, אליי לחדר, היה אבא, ולעיתים קרובי המשפחה הרחוקים יותר. באחד מהביקורים הגיעו הדודים לבקר, וגם הסבתא רבא שלי, זו ששידכה בין אבי לאמי. באותו הביקור, בן הדוד של אבא הכיר את נירה, המטפלת שלי, והתחבר אליה. הם התאהבו והתחתנו ונירה היקרה נכנסה גם היא למשפחה. עד היום אני קוראת לה: "אמא נירה". היא הייתה האמא הראשונה שלי. זו שנתנה לי חום ואהבה וטיפלה בי עד גיל שנה.

ברחוב חניתה
בנווה שאנן,
היה בית יתומים
שקראו לו:
"אומנה". לקחו
אותי הישר מבית
החולים המקומי
לבית היתומים,
מכיוון שאמא לא
יכלה לטפל בי
ואבא היה חייב
לעבוד.

אמא

אמא שלי היתה קרה יותר באישיותה. אבא העניק לי את כל החום. רק היום, אני בעצם מבינה שה"קור" הזה שחוויתי ממנה היה מתוך החשש שלה להדביק אותי בשחפת שהיתה לה. כלומר, גם אם היא היתה האדם הכי חם, היא לא יכלה לתת לי את החום הזה שהייתי זקוקה לו.

אמא שלי עברה טראומה גדולה. תארו לכם איך זה שאמא יולדת ילד ומיד לוקחים לה אותו ואוסרים עליה להתקרב אליו עד אשר תבריא...

אחרי שאמא הבריאה, נותרו לה צלקות נפשיות. אמא לא הייתה מוכנה שיעשו לה אפילו צילום חזה אחד, על אף שהיתה צריכה להיות במעקב. חוויית המחלה הייתה קשה לה מאוד. סיפרו לי שאמא נהגה להציץ אליי דרך חריץ קטן בדלת של חדרי ובוכה בכי תמרורים. נתנו לה לבוא לבקר, אבל אסור היה לה להתקרב אליי, לגעת בי. ואני לא ידעתי את זה כל השנים. רק היום, ממרומי שנתיי - אני מבינה את המשמעות הקשה של העניין.

כשהתבגרתי, ואמא דיברה איתי על הנושא וסיפרה לי את מה שהיה, כעסתי עליה. כעסתי כי לא נתנו לי לדעת. ובשנים הללו, כשאני עושה עם עצמי חשבון נפש על החיים עצמם - אני מתנצלת בפני אמא שלי. אבל היא כבר לא בין החיים.

ליאורה בזרועותיה של אמא טולה

אבא

אבא שלי היה איש מאוד מיוחד. הייתה לו נתינה אינסופית ובלתי נגמרת. הוא תמיד דאג לכל המשפחה. בתחילה עבד במחצבה, אחר כך התגייס לבריגדה ושירת בצבא האנגלי, ובשנות החמישים וגם קצת אחר כך, נכנס כשותף במשרד כרטיסים בחיפה.

במשרד הכרטיסים אבא עבד עם חבר טוב בשם **אברהם בוגטיר**. הם החלו לעסוק באמרגנות. בשלב מסוים החליטו להביא את קרקס מדראנו לישראל. אחר כך הביאו גם את מופע "פריז על הקרח".

העסק הלך והתפתח, ובכדי לפתח אותו עוד יותר, החליטו שהם פותחים משרד בתל אביב. לכן עברנו מנווה שאנן לרחוב ז'בוטינסקי בתל אביב.

המשרד של אבי ושותפו היה ממוקם בפסז' הוד ברחוב דיזנגוף. בהמשך הם הביאו המון אומנים מחו"ל. אבא שלי טס לרוסיה, קיבל מתנה בללייקה והצליח להביא את **מסטיסלב רוסטרופוביץ'**, הכנר הרוסי המפורסם. לאחר מכן גם את **ז'אק ברל**, **סמי דייז' ג'וניור**, **מרים מקבה**, בלט על הקרח ועוד.

אבא שלי היה איש אוהב, מחבק. הוא לימד אותי לשחות, לרכב על אופניים, לנהוג לימד עוד כשהייתי בת 10

אני ואבא באומנה

אבא וליאורה

אבא שלי היה איש מאוד מיוחד. הייתה לו נתינה אינסופית ובלתי נגמרת

בחודשי יולי-אוגוסט. הקשר הישראלי של להקת הקרח היה הגורם לעובדה שהלהקה הוחרמה ולא סירה בשום מדינה ערבית באזור. עם פרוץ השלום הספיק אורי עוד לנהל מורים עם אמרנו במצרים. כדי שהלהקה תימשיך להקיץ במצרים ובירושלם. יש להנחית שבתו. התנו ואשתו של האמרנו ימשיכו עתה מאותו מקום שאורי זיל הפסיק. כי הכלל הירדני הוא. שההצגה הייתה להימשך.

אם עושים פלאש-באק מרופר על מבצע העבר של יעקב אורי זיל, אפשר לראות שהוא הביא על ארצנו הקטנה הנחנקת לא מעט אור, שסחה והרבות. את מי הוא לא הביא ארצה, בכוחות עצמו ובשיתוף עם אמרנו-יורדים? את איגור איימבראד והוסטרופיכר, את לארי אילר ויאקוב דהיקרלו, את להקת ה"מלטרס" וקירקס מדראנו, את הסורנגל סינגרס, מרים טאקייבה, סמי דיוויים, ז'אן בורד, נודי. הוא היה האמרנו הישראלי שהשיג תווה תחום מירי, "הביטלס", וביקש להביא את החיפושיות: ארצה בשיא תחילתם. אלא, שאנשי משרד החינוך החינוכיים. אמרו לו "גייש". אמרו להביא. חיפושיות? ארצה, כי זה לא חינוכי. אורי לא איבד אפילו אז את השלוות והחיוך.

אך מעבר לכל המבצעים שאורנו והאמנים שהביאו היה באמרנו אורי רהבליב של אדון, שנהגלו בכל יחסו לאנשים, ולא רק לטכונים. לפני כשנתיים נובאה ארצה להקת הביטים עם המחזמר "אפיר-טומבי". שלושה אמרנוים חיד שוחפים: שמיא, צמח, אברהם (דשא (שנה) ויעקב אורי, ביום האחרון לפני חגיגת הירידה היו המורים והקדננים עסוקים בהורות קהלתניות שנמשכו בן-סטים משמנה שעות. בשעת צהריים מאהרת הנוצ למקום ואמרנו צמח, שאל אם האמנים אכלו משהו, וכשהתברר כי מאז הבוקר לא שפמו דבר, נתן הוראה לאנשיו: הביאו להם 40 מנות פלאש. בעת צמח יוצא. נכנס אורי האמרנו משגל ובסוף אותה שאלה. קיבל אותה תשובה, ונתן הוראה: להביא להם 40 מנות שווארמה! — יצא משגל. נכנס אחריו אורי. עם אותה שאלה. אותה תשובה ותוא נתן את ההוראה האסופת: הביאו להם 40 סטייקים!

אז מה הפלא שמישהו מאנשי הבראנה אומר עליו: "הוא היה יחיד בדורו". איש הנון, ישר ונרוב. לא מוצאים היום בקלות בשום מיקצוע.

מאת עדי נוי
יריקות אחרונות
יום שישי 8.4.1980

יעקב אורי עם ראש הממשלה לוי אשכול - שנות השישים

בני-האמרגנות של עסקי-השעשועים יש כל כך הרבה אי-יציבות, שאם מישהו יכול ליסור מלה רעה על משהו, הוא פשוט לא ייסדר את ההודמנות. משישכר מדום הית לשמור את האנשים מהבראנה מדברים בכל-כך הרבה חוכמה וצער על האמרנו יעקב אורי זיל, שנפטר השבוע באופן פלאומי. לאחר מחלה קצרה, והשאר מיסחה הרבה ירדים המומים. איזה ירד טוב היה. אך אתב לעזור לכולם. איזה איש ישר שעמד המדי בתחייבותיו. איך הצקים שלו לא קסצרי מעולם... איש חסד היה.

אחרי עשרות שנים במקצוע היה לאורי נב כלכלי איתן ומלבד היותו שותף בעולות במוספר בחיקוקנות בח"א. היה הבעלים של "הגנה" פארק" במינהל-התערוכה ושותף בכור ב"הלודיו און אייס", הוא והסטיבל עלי-הקרח העולמי. איש-השעשועים בן ה-62 הביא את להקת-הקרח ארצה כמעט מירי שנה. בחודשי-הקיץ. לרענן את הראי לירדים

בנווה שאנן. אבא נתן לי בעצמו שיעורי נהיגה. אבא היה האור של החיים שלי. ובכלל, כל מי שעבד איתו - אהב אותו מאוד.

אבא היה איש ישר ועניו. הוא הצליח להתקדם בכוחות עצמו ונחשב בעיניי המשפחה כאיש אמיד. הוא עזר לכלית למשפחה כל הזמן. היה מלא שמחת חיים. לכל מקום שאבא הלך - הלכתי איתו.

קיבלתי הכל, אפילו מבלי שביקשתי. הייתי ילדה טובה, שובבה מאוד, קצת פרועה אבל לא הרבה... ומאוד ביישנית. מה שבלט אצלי מאוד הייתה הרגישות הגבוהה וחוסר הביטחון. אנשים חשבו שאני בכלל מתנשאת, אבל הכל היה מתוך ביישנות.

כתבה בעיתון על אבא

קיבלתי הכל, אפילו מבלי שביקשתי. הייתי ילדה טובה, שובבה מאוד, קצת פרועה אבל לא הרבה... ומאוד ביישנית. מה שבלט אצלי מאוד הייתה הרגישות הגבוהה וחוסר הביטחון. אנשים חשבו שאני בכלל מתנשאת, אבל הכל היה מתוך ביישנות.

ביסודי כאדם, אני לעיתים עדיין מרגישה חסרת ביטחון. לא תמיד אני מאמינה שעשיתי את הטוב ביותר. אני פרפקציוניסטית מטבעי. וגם לא קל להיות בת יחידה. רציתי מאוד אחים. אז פשוט אימצתי כלבים, אבל אמא שלי לא רצתה אותם. היה חסר לי מישהו שיהיה איתי בבית. היום ממרום שנותיי אני יותר מודעת. אצל הפולנים לא מדברים הרבה.

חוגגת עם ילדי בית הסר בנוה שאנן

ריקודי עם

בתקופה ההיא, היו המון ריקודי עם בחלק הצפוני של ישראל. זה התפשט והגיע מהקיבוצים בצפון. ועל כן, גם נווה שאנן הייתה חלק מהתהליך הזה. החל מאמצע שנות החמישים, שלום חרמון הפיק ויזם, יחד עם יונתן גבאי, את מצעד המחולות בחיפה, בכל יום עצמאות. זה היה "שם דבר". אירוע גדול. ואני הייתי עדיין ילדה קטנה כשהכל רק התחיל, אולי בת חמש.

אבא שלי הכיר את שניהם עוד מהימים הללו של חיפה. לימים, אבי הפיק את המצעד הזה במשך שנים, כשיונתן היה המנהל האומנותי, בשיתוף עיריית חיפה ושמוליק ביאליק שהיה מנהל אגף התרבות בעיריית חיפה.

התחלתי לרקוד ריקודי עם בבית הספר היסודי בנווה שאנן בחיפה. היו טקסים בשבועות ורקדנו ברחובות עם המון שמחה. היתה אווירה חגיגית. לימים התגייסתי לצה"ל. שירתי במקרפ"ר (מפקדת קצין רפואה ראשי). אבל בשלב מסוים בחיי, כשהייתי בת עשרים לערך, עברתי עם המשפחה לתל אביב, וחוויתי משבר גדול מאוד בעקבות המעבר הזה. לא הכרתי אף אחד. תל אביב הייתה לי עיר זרה.

ליאורה האקורדיון ויאיר

בשירות הצבאי

אחרי הצבא החלטתי ללמוד בוינגייט חינוך גופני, ורק אחר כך חזרתי לרקוד. בוינגייט הכרתי את **נינה אורעד**. בתחילה, נינה הייתה מורה לחינוך לגיל הרך. אחרי כמה שנים, עזבה את התחום והתמקדה בריקודי עם וריקודי "גושים". שם בעצם "נתפסתי" וחזרתי שוב לרקוד.

רקדתי אצל **יואב אשריאל וטליה הירש**, ובאופן כללי, רקדתי המון. עד שיום אחד החלטתי לעשות הסבה וללמוד את התחום. למדתי באולפן למדריכים לריקודי עם על שם **נינה אורעד**. בכל הארץ, הקורסים למדריכים נמשכו שנתיים, באולפן בוינגייט לימדו רק שנה, מפני שבוינגייט למדו תלמידים שכבר הייתה להם מתודיקה של הדרכה.

כשסיימתי את הקורס, ניגשה אליו נינה. קראתי לה נינוצ'קה... ואמרה לי שבשנה הבאה אני מצטרפת לצוות המדריכים. התנגדתי לרעיון ואמרתי לה שאני לא מרגישה מוכנה ושאני לא יכולה לעשות את זה. כאן נכנס חוסר הביטחון שלי. אבל נינה לא ויתרה לי, ונכנסתי.

בדרך כלל לא רקדתי במרכז המעגל, אלא רק כשקראו לי פנימה. למדתי להסוות את חוסר הביטחון שלי, אבל עד היום אני מוצאת את עצמי לפעמים לא שייכת.

אבא שלי היה מאוד מפורסם ומלא ביטחון, אך אני אף פעם לא התחברתי לעולם הפרסום. אפילו התביישתי לומר שאני הבת שלו רק בגלל שהיה מפורסם מאוד. אולי בעקבות התכונה הזו שלי, אני מעדיפה הרקדות שיש בהן מעט רוקדים יחסית, ולא קהל של מאות אלפי אנשים. אבל כשאני נפתחת, זה כבר סיפור אחר... כשהגעתי להדריך בפעם הראשונה, ממש רעדתי. התחלתי לדבר וגמגמתי. עצרתי ואמרתי לתלמידים שלי: "רגע, רגע, רגע... אני מבקשת שתבינו דבר אחד: אני מאוד ביישנית ומבקשת שתהיו סלחנים כלפיי". ואכן, כשהתחלתי ללמד, נשבר הקרח, והכל כבר הסתדר.

אני יכולה להעיד על עצמי, שהייתי מדריכה קשוחה, דורשת, צועקת לפעמים כשצריך. למדתי המון מנינוצ'קה, עד שלצערי, היא נפטרה.

אני מורה. אני לא "מרקידה". היא לימדה אותי לאט לאט והכניסה אותי לעולם הניהול, כמעט מבלי שאשים לב לכך. הייתי איתה כל הזמן. הייתי לוקחת ומחזירה אותה לוינגייט. היא הייתה עבורי אמא שנייה. נינה הייתה אישה נמוכה, כ-1.50 מ', אבל אישה דגולה ואצילה, המורה שלי לחיים, מלאת אנרגיה ועם לב של זהב. מבחוץ הייתה קשוחה ומבפנים רכה כמרגרינה.

בהמשך פתחתי חוג לריקודי עם בצהלה וחוגים נוספים בתל אביב, אבל תמיד התרכזתי הרבה יותר בהדרכה באולפן. הרגשתי שם הרבה יותר נוח. לימדתי מצוין ובאופן ברור, והיה חשוב לי שילמדו היטב את הצעדים שאני מדגימה.

כשנינה **אורעד** ידעה שהיא עומדת למות, היא אמרה לי: את לוקחת עכשיו את האולפן במקומי. לימים, זה מה שהיה. שיניתי מעט את הצוות. גייסתי את **ניצחי פולט**, את **ספי אביב**, את **ספי בר לב**. רציתי

היא [נינה אורעד] הייתה עבורי אמא שנייה. נינה הייתה אישה נמוכה, כ-1.50 מ', אבל אישה דגולה ואצילה, המורה שלי לחיים, מלאת אנרגיה ועם לב של זהב. מבחוץ הייתה קשוחה ומבפנים רכה כמרגרינה.

דני שלמון יענקלה דקל ואני באולפן בוינגייט

אולפן וינגייט עם דני שלמון

לרענן את השורות. צוות הבוחנים היו **תרצה הודס, רינה מאיר, תמר אליגור, שלום חרמון**. הגיעו ללמד גם יוצרים אורחים כמו: **רבקה שטורמן ושלום חרמון**. יש לי זכות גדולה כל כך שהכרתי את הדור ההוא.

בהמשך, פנתה אליי **רות פרדס** מגבעת וושינגטון, וביקשה שאחליף אותה. עבדתי שם במקביל לוינגייט שהיה הבית. בשלב מסוים, מטעם מכון וינגייט פתחו שלוחה בוייסגל ברחובות, ונתנו לי לפתוח גם שם אולפן ולהיות אחראית עליו. הייתי מגיעה לשם ומוודאת שהכל מתנהל כשורה. המטרה הגדולה שלי הייתה להוציא מדריכים טובים, עם שורשים חזקים, שיגדלו בעצמם ויהפכו להיות מדריכים מצוינים לריקודי עם. המון מדריכים למדו אצלי והנה רק רשימה חלקית: **הילה עמנואל, אורן בכר, גדי ביטון, דדה לוסקי, אורן אשכנזי, אשר אושרי, סמדר עשור, ירון בן שמחון, ירון מליחי, איתן מזרחי, איתן טביב, אלעד פרל, נורית מלמד, רן הירש, רויטל גולן** ועוד רבים וטובים.

לקראת שנת 2000 פנה אליי **גדי ביטון** ואמר שהוא רוצה לפתוח אולפן באוניברסיטה בתל אביב, ואם אני מוכנה לבוא ולהקים עבורו את האולפן. חשבתי על כך והתייעצתי עם אנשים נוספים, ובאמת מה שהכריע זה שראיתי שבמשך התקופה האחרונה, הגיעו פחות ופחות תלמידים לאולפן בוינגייט. רציתי להמשיך ולתרום בתחום ולעשות כל מה שאפשר עבור ריקודי העם וגם עבור הנפש שלי והסכמתי להצעה.

אינטרדיו

בשנת 2005 פתחה **דורית מלול-מזרחי** עם אחותה תחנת רדיו באינטרנט, ואני הייתי נכנסת ומאזינה לה. יום אחד פנתה אליי דורית ושאלה אותי אם אני רוצה להתחיל לשדר בו. הסכמתי להצעתה. עם הזמן נוספו שדרנים נוספים לרדיו: **יום טוב אוחיון, איילת בוקאי** ועוד. זו הייתה תקופה של כיף. אך לאחר תקופה מסויימת נסגרה התחנה, ובערך ב 2006/7 החלטתי שאני פותחת אותה מחדש. קראתי לתחנה: אינטרדיו.

דני מזרחי ז"ל הצטרף אליי. דני מאוד אהב את ריקודי הנוסטלגיה. פניתי גם ל**נורית מלמד** לבוא ולשדר. בהתחלה, דני ונורית שידרו. היינו צוות טוב. דני עזר לי המון. לימים הוא הכיר את **אסנת אדרי** זוגתו וגם היא הצטרפה ואף **איילת בוקאי ואולה לבקוביץ**.

החזקתי את תחנת הרדיו עד לפני כשש שנים. פתחתי גם קבוצה בפייסבוק בה **מורגן גריידי** עבדה על יחסי הציבור. בהזדמנות אחת שהייתה, כולנו נסענו לצפון למדריכה **חיה שיפמן** ז"ל ושידרנו מהחוג שלה. גם **מושיקו הלוי** שידר אצלנו ברדיו. לעיתים הייתי עורכת ישיבות צוות רק כדי שכולנו ניפגש...

לבסוף ב-2015, החלטתי להפסיק את שידורי הרדיו, מאחר ושהייתי על היאכטה שלי כשלושה חודשים בשנה ולא יכולתי לעשות זאת במקביל.

ומה לגבי הריקודים היום?

היום אני כבר לא רוקדת, אבל כשחזרתי שוב לשדר ברדיו בעקבות הקורונה, הרדיו מילא אצלי את החוסר הזה. הנפש שלי מחוברת לריקודי עם, תמיד תהיה, וזה ילווה אותי עד יום מותי. כשהפסקתי לרקוד היה לי מאוד

...מטעם מכון וינגייט פתחו שלוחה בוייסגל ברחובות, ונתנו לי לפתוח גם שם אולפן ולהיות אחראית עליו. [...] המטרה הגדולה שלי הייתה להוציא מדריכים טובים, עם שורשים חזקים, שיגדלו בעצמם ויהפכו להיות מדריכים מצוינים לריקודי עם.

קשה. אני זוכרת שהייתי מגיעה להרקדות נוסטלגיה רק כדי לפגוש אנשים. לכן חזרתי לשר בתחילת תקופת הקורונה. עבדתי בוקר ולילה כדי להכין את תוכניות הרדיו. השידורים שהעברתי ברדיו ממש הצילו אותי. פתאום הכרתי המון אנשים דרך הצ'ט שבשידורים החיים בפייסבוק. אנשים שלא הכרתי קודם. הרבה מאזינים מכל העולם אמרו לי שהם צופים בצילומי הרוקדים הרבים שצילמתי בזמנו באתר "רוקדים". זה ריגש אותי מאוד.

הספינה

אני מאוד אוהבת את הים, למרות שבילדותי עברתי טראומה בים. כשהייתי בת שש, הוריי רשמו אותי לקייטנה בגדרה, קייטנה של חבר טוב של אבא. בתקופה ההיא לימדו בקייטנות לשחות על ידי כך שהיו זורקים אותנו למים מבלי שידענו עדיין לשחות. כך לימדו. ביום שנזרקתי למים, בלעתי המון מים, נעשיתי חולה מאוד עם חום גבוה והחליטו להחזיר אותי הביתה. זו הייתה חוויה טראומטית מאוד עבורי.

אבא שלי לא ויתר. הוא לקח אותי שוב לים, ולימד אותי לשחות באופן אחר, למרות הפחד ממה שקרה לי. זה היה חכם מצידו. במהלך הזמן, למדתי קורס סקיפרים. היו לנו חברים שהייתה ברשותם יאכטה. שטנו, ואהבתי את זה מאוד. החלום שלי היה שתהיה לי יאכטה משלי. שאוכל להפליג בעצמי.

יום אחד, אותם חברים רצו למכור את היאכטה הזו והגיעו אליי. קניתי אותה והתחלתי להפליג. התאהבתי בזה עד הסוף. התאהבתי בלהגיע ממקום למקום. תמיד חיפשתי להגיע לאיים קטנים עם ים גדול מסביב.

לעיתים, במסגרת השייט קרו גם דברים לא נעימים. היו סערות מבעיתות וים שהיה לעיתים לא שקט. אבל אני ובעלי לא ויתרנו ויצאנו לשייט בקיץ בכל שנה. היינו יוצאים להפלגה וחוזרים הביתה בחזרה. עד שבשלב מסוים, עם יציאתו של איתן בעלי, לפנסיה, הפלגנו לתקופה ארוכה יותר, לכמה חודשים. היינו חוזרים בחזרה רק כדי לראות את הנכדים, את המשפחה.

מה מושך אותך לים? להפלגות?

בספינה אני מתנקה. באופן כללי, אני מאוד טמפרמנטית ומאוד לחוצה כל הזמן. אני לוקחת הכל ללב, והספינה, בעצם, נותנת לי את השקט והשלווה שאני זקוקה להם. אני מרגישה חיבור פנימי אישי. אני נכנסת למצב של נירוונה. מרכיבה את האוזניות על האוזניים עם מוזיקה מקומית שאני אוהבת, שוכבת בקוקפיט או על הסיפון... ונרדמת. כשאני מתעוררת בבוקר, אני מבצעת מתיחות לגוף מול מים ושמיים. הרגע שאני הכי אוהבת ומחכה לו, זה הרגע שאני על הספינה, מביטה אל השמיים ובסוף ההפלגה פוגשת אי קטן בשם: לארוס שביוון. כשאני מגיעה לאי הזה, אני שוכרת אופניים ונוסעת. האנשים באי הזה מקסימים ואני ממש חווה אותם. יש שם חנות אחת מיוחדת של עוגות וגלידות. אני מזמינה שם כוס פראפה ושוכחת מכל הצרות.

בנימה אישית

לראשונה, הכרתי את ליאורה דרך סרטוני ההדרכה באתר "רוקדים". האישה התמירה עם החציאת והחותלות העוטפות את קרסוליה. ובכל ההדרכות היא קלילה כנוצה המרחפת מן האוויר ויורדת אט אט, עד שנוגעת ברכות קרוב לכד הפרחים המוכר במרכז המעגל שברחבת הצילום. המראה המהודק והמוקפד של ליאורה, מרמז על הדרכותיה המדוייקות והברורות, שתמיד נצמדות לצעדי הריקוד המקוריים של מחבר הריקוד, ומקנות את התחושה שהנה, יש כאן מדריכה מצויינת שאפשר ללמוד ממנה כל כך הרבה.

ואז פגשתי את ליאורה לריאיון. היא פתחה בעבורי את דלת ביתה ואת ליבה, ואפשר היה לראות מיד כמה ליבה רחב וכמה חשופה ופתוחה היא לעולם, ומספרת בגילוי לב את שעבר עליה ועל משפחתה מאז היותה ילדה קטנה. סיפור חייה של ליאורה הותיר עליי רושם עצום של יהודים טובים שעלו ארצה וחוו קשיים אישיים לצד הצלחות פיננסיות של אביה.

תודה ליאורה יקרה, על שהכנסת אותי לעולמך.

בספינה אני מתנקה. באופן כללי, אני מאוד טמפרמנטית ומאוד לחוצה כל הזמן. אני לוקחת הכל ללב, והספינה, בעצם, נותנת לי את השקט והשלווה שאני זקוקה להם. אני מרגישה חיבור פנימי אישי.

הבן יונתן וליאורה רוקדים